

оговорімо про вашого демона. Чи чули ви цього тижня його голос? — Він відхилився назад і, склавши руки на животі, очікувально на неї глянув.

Вона заперечно відповіла йому поглядом своїх незвичайних бірюзових очей, які від самого початку зачаровували його. Як і все у ній. Безсумнівно, Анабель Скотт була найпривабливішою пацієнткою, яку він коли-небудь лікував. Та бентежило його не це. А те, що після стількох сеансів він досі не міг її розкусити. Їй знову і знову вдавалося його вразити і спровокувати на вияв емоцій. І він ненавидів це. Його це злило щоразу, коли їй вдавалося пробудити в ньому відчуття власної слабкості. Але ж він — доктор наук, а їй було всього лиш вісімнадцять і вона була геть схиблена.

Та сьогодні все проходило досить добре. Сьогодні він усе контролював.

— Це не мій демон, — відповіла вона, опустивши додолу очі. Її вії були такими довгими, що кидали тіні аж на щоки. — І ні, я нічого не чула. І не відчувала.

— Отже, це вже — дайте-но порахую — шістнадцять тижнів, відколи ви не чули, не бачили та не відчували демона, правильно? — він надав своєму голосу пихатості, бо знав, що цим її провокує.

— Так, — сказала вона.

Цей збентежений тон йому подобався. Він дозволив собі ледь помітну посмішку.

— Як гадаєте, з чим може бути пов'язане зникнення ваших галюцинацій?

— Можливо... — вона кусала свою нижню губу.

— Так? Говоріть гучніше.

Вона зітхнула, відкинувши з чола одне зі своїх блискучих золотавих пасом.

— Можливо, це завдяки таблеткам, — визнала вона.

— Дуже добре. — Він зігнувся, щоби зробити помітки: н. з., ст. р., мн. здур. — скорочення, які він щойно вигадав. Бо знав, що вона, заглядаючи через його плече, все читає і тепер запитує себе, що ж заради всього святого це могло б означати. Він ледве душив у собі переможну посмішку. Так, вона безсумнівно пробудила в ньому садистські схильності. А втім, він і без того давно вже перестав поводити себе професійно. Та йому було байдуже. Анабель не була схожою на інших пацієнтів. Йому було важливо, аби вона нарешті визнала його компетентність. Адже він доктор Отто Андерсон і колись стане головним лікарем психіатричної клініки. Закладу, в якому вона швидше за все проведе решту свого життя.

— Таблетки необхідні для лікування гострого поліморфного психотичного розладу із симптомами шизофренії, як у вас, — продовжив він, знову відхилившись і насолоджуючись виразом її обличчя. — Але терапевтичними сеансами ми досягли набагато більшого. Ми виявили ваші дитячі травми і проаналізували причини ваших божевільних марень.

Це явно було перебільшенням. Від батька дівчини він дізнався, що перші три роки свого життя вона провела у сумнівній секті, де практикувалися ритуали чорної магії. Проте сама вона цього не пам'ятала. Навіть його спроби проникнути туди з допомогою гіпнозу — методу, який він застосував, нехтуючи заборонаю, — не увінчалися успіхом. Правду кажучи, вони так і залишилися там, де були на початку лікування. Він уже не був такий упевнений, що причини психотичних розладів Анабель заховані у її дитинстві. Він, власне, не був упевненим ні в чому, що її стосувалося. Та байдуже — головне, що вона бачить у ньому досвідченого лікаря, який може зазирнути у її внутрішній світ і якому вона завдячує своїми успіхами.

— Ви нарешті готові прийняти те, що демон існував тільки у вашій уяві.

— Не називайте його так. — Вона відсунула стілець і піднялася.

— Анабель! — вигукнув він суворо. А все так добре проходило. — Ми ще не закінчили.

— Закінчили-закінчили. Теж мені ці лікарі, — відповіла вона. — Зараз подзвонить мій будильник. У мене зустріч із консультанткою з університету, а її проспати я не маю права. Ви будете сміятися, та я задумуюся над медичною освітою, аби стати згодом спеціалістом із судової психіатрії.

— Не говоріть дурниць, Анабель! — Його охопило якесь дивне відчуття. Щось тут було не те. З нею. З ним. З цією кімнатою. І звідки цей запах конвалій, що так нагадував парфуми його матері? Він знервовано схопив олівець. Консультантка з університету — що за маячня. Вони перебувають у закритій частині клініки, і Анабель без його дозволу не можна нікуди, навіть у парк.

— негайно сядьте на місце. Ви знаєте правила. Тільки я можу завершити сеанс, більше ніхто.

Анабель співчутливо усміхнулася.

— Бідолашний. Ви досі не зрозуміли, що ваші правила тут не що інше, як — як ви це звете? — божевільні марення?

Він відчував, як йому забракло повітря. Було щось, якась думка, спогад, десь глибоко всередині нього, інформація, яку він повинен був терміново витягти на поверхню. Бо вона була важливою. Життєво важливою. Та йому не вдавалося проникнути так далеко.

— Не дивіться так збентежено. — Анабель була вже біля дверей і тихо сміялася. — Я справді маю вже йти. Але я прийду навідати вас наступного тижня. Обіцяю. А до того часу нехай вам сниться щось приємне.

Поки він спромігся щось відповісти, вона вже зачинила за собою двері і тепер чулося хіба, як віддалялися її кроки по ко-

ридору. Ця потвора достеменно добре знала, що він не захоче демонструвати свою слабкість і не побіжить навздогін. Тоді всі побачили б, що він не може тримати свою пацієнтку під контролем. Та це був останній раз, коли він дозволив вилізти собі на голову, більше вона не завершить сеанс проти його волі. Наступного разу можна скористатися допомогою санітарів, можливо, навіть доведеться її прив'язати — є ще способи, до яких він не вдавався.

Коли він закрив картку Анабель і запхнув її до шухляди, у нього в носі все ще тримався запах конвалій, який нагадував йому про матір. І на мить йому навіть здалося, що він почув, як вона, схлипуючи, називає його на ім'я.

Відтак це відчуття зникло і все стало, як завжди.

РОЗДІЛ 1

а десерт подавали пудинг із тапіоки, проте у мене і без нього був зіпсований апетит. А все через того Расмуса.

— Ти що, не будеш, Лів? — Грейсон вказав на мій безколірний прозорий пудинг, який трясся у піалі сам по собі. Свою порцію грудкуватого слизу з ананасовим компотом він уже проковтнув.

Я присунула піалу до нього.

— Ні, пригощайся. Знову ця часточка британських традицій, чар яких мені, на жаль, ще досі не розкрився.

— Темнота, — сказав Грейсон із повним ротом, а Генрі за-сміявся.

Це був вівторок, початок березня. Сонячне проміння пробивалося крізь високі брудні вікна шкільної їдальні, вичакловувало ніжні візерунки на стінах та обличчях і занурювало все навколо у тепле світло. Мені навіть вчувався запах весни у повітрі, та, можливо, це було пов'язано із величеньким букетом нарцисів на столі, за який саме сіла моя вчителька французької місіс Лоуренс. Виглядала вона так, ніби виспалася ще гірше, ніж я.

Тож у повітрі пахло весною, Грейсон, Генрі та я окупували наш улюблений, освітлений сонцем стіл у кутку поруч із виходом, а до того я дізналася, що на завтра відмінили контрольну з історії. Все могло би бути таким прекрасним і невимушеним, якби вищезгаданий Расмус не засів мені так глибоко в голові.

— Існують і смачні пудинги з тапіоки. — Генрі, котрий завбачливо не взяв десерту, усміхнувся мені, і я, на кілька секунд забувши про наші проблеми, усміхнулася у відповідь. Можливо, все ще буде добре. Як там завжди каже Лотті? «Проблем не буває, бувають виклики».

Точно. Яким же нудним було би життя без викликів. Але зовсім не обов'язково накидати на іншу купу викликів, під дію яких я підпала, ще якісь додаткові. Проте саме це я і зробила.

Трапилося все позавчора ввечері, і я ще не знала, як мені з того викрутитися.

Генрі і Грейсон готувалися у нас вдома до іспиту з математики, і коли вони закінчили, Генрі на шляху до вхідних дверей зробив невеликий гак через мою кімнату, аби побажати мені доброї ночі. Було вже пізно, в домі давно панувала тиша, навіть Грейсон квапив Генрі, аби той ішов додому.

Чесно кажучи, я була здивована побачити Генрі не тільки тому, що було вже пізно, а й через те, що ми ще не зуміли визначити новий статус наших стосунків і офіційно змінити «нещасливо розійдені» на «щасливо примирені». Останніми тижнями ми знову мовчки перейшли на тримання за ручки і вже кілька разів цілувалися. Тож складалося враження, що все стало так, як було раніше, або принаймні на шляху до того — та це було не так. Події останніх місяців і речі, які Грейсон розповів мені про любовне життя Генрі до мене, наклали свій відбиток у формі комплексу неповноцінності щодо відсутності у мене сексуального досвіду (чи, як казала моя мама, відсталості).

Якби я не була такою щасливою, що ми знову зблизилися, то спромоглася б, мабуть, детальніше проаналізувати ці почуття, що жевріли десь, сховані під щастям і закоханістю. І якщо б я це зробила, то не було б зараз ніякого Расмуса.

А так я сама себе приголомшила.

Коли Генрі пропхав голову у дверну щілину, я саме збиралася одягнути свою капю. Стоматолог, він же Чарльз Спенсер, виявив, що уві сні я явно скрегочу зубами (цьому я негайно ж повірила). Капа мала запобігти тому, аби я не стесала собі вночі зубну емаль. Я не могла оцінити її дієвість, оскільки передусім вона провокувала сильне слиновиділення, через що я прозвала її «моя дурнувата слинява штука». Під поглядом Генрі я непомітно сховала її

поміж матрасом і рамою ліжка. Жахливим було вже те, що верх моєї піжами не пасував до низу і взагалі був не дуже вдалим. Хоча Генрі стверджував, що картата фланелева піжама просто суперсексі. Це призвело до того, що я його поцілувала, скажімо, у виногороду за його милий комплімент, а за цим поцілунком пішов наступний, дещо довший і врешті-решт (я тим часом втратила відчуття часу і місця) ми опинилися в мене на ліжку, де шепотіли одне одному речі, що звучали, як рядки із дурненьких пісень, які мені в цей момент здавалися зовсім не дурненькими.

Статус наших стосунків невпинно наближався до позначки «щасливо закохані», і я схилилася вже повірити Генрі, що виглядаю просто суперсексі у картатій фланелевій піжамі.

А тоді в самий розпал він зупинився, відкинув пасмо волосся з мого чола і сказав, що я не повинна боятися.

— Боятися чого? — запитала я, все ще одурманена поцілунками.

Мені знадобилося кілька секунд, аби усвідомити, що це відбувається наяву, а не так, як зазвичай, уві сні, де нам ніхто не може завадити. Хоча відчуття були інтенсивнішими, ніж завжди. Генрі сперся на лікті.

— Та ти знаєш. Боятися, що все розвивається занадто швидко. Що я маю нібито якісь надмірні вимоги до тебе. Чи те, що я буду тебе змушувати до того, до чого ти ще не готова. Ми маємо весь час світу на перший раз.

І тут це сталося. Зараз, у наповненій весняним промінням ідальні, я не могла собі пояснити, чи то... пояснити я могла, та це вже нічого б не виправило. У всякому разі винним був Генрі зі своїм вибором слів. Проклятий перший раз.

Це як умовний сигнал, котрий витяг на передній план мій комплекс неповноцінності і заразом його подругу — скривджену гордість. Обидвоє були твердо переконані в тому, що я здаю Генрі прикрощів своєю необізнаністю, принаймні деколи його погляди були дуже навіть співчутливими.

От, як зараз.

— О. То ти думаєш, я ніколи не... спала із хлопцем? — Я сіла і щільніше загорнулася у ковдру. — Так, розумію, — я засміялася. — Ти справді сприйняв серйозно всю цю маячню про незайманість, коли ми забавлялися з демоном?

— Ем, так. — Генрі теж сів.

— Але я сказала це лише, аби ви взяли мене до себе.

Скривджена гордість змушувала мене говорити речі, яким я потім дивувалася так само, як і Генрі. А от жирний комплекс неповноцінності захоплено плескав тим часом у долоні.

Збентеження, яке проступило на обличчі Генрі, і те, як він підняв догори брову, явно мені сподобалися. Не залишилося й сліду від співчуття.

— Ми ніколи це не обговорювали, — плела я далі, ледь не забувши, що верзу несосвітенну брехню, настільки переконливо звучав мій власний голос. — У мене, звісно, не було стільки хлопців, як у тебе дівчат, але, так, був... один, із яким я зустрічалася. У Преторії.

Оскільки Генрі мовчав і лише очікувально на мене дивився, я продовжувала:

— Це не була якась велика любов чи щось таке, і ми зустрічалися лише три місяці, але секс із ним був... — І на цьому моменті скривджена гордість кудись поділася (падлюка), покинувши мене на самоті.

Тепер я себе палко ненавиділа. І навіщо було це робити? Замість того, аби використати цю нагоду для відвертої розмови, я все тільки зіпсувала.

Спершу я почервоніла як буряк, бо не спромоглася навіть закінчити почате речення. Секс із ним був... агов? Тільки тепер я помітила, наскільки уважно Генрі дивився весь цей час мені у вічі.

— ...нормальним, — пробурмотіла я, зібравши залишки сили.

— Нормальним, — повільно повторив Генрі. — А як... звати... того типа?

Так, і як його звати, ти, дурнувата скривджена гордосте? Про це треба було думати раніше! Чим довше вагаєшся перед брехнею, тим гірший ти брехун — це кожна дитина знає.

— Расмус, — не довго думаючи, випалила я. Бо це ім'я було першим, що спало мені на думку при згадці Південної Африки. А ще тому, що я попри все продовжувала виконувати роль хорошої брехунки.

Расмусом звали чау-чау-астматика наших сусідів, за яким я доглядала. За сто рандів на годину я вигулювала його, мопса із кличкою Сер Багатогавко і нашу власну собаку Баттеркап.

— Расмус, — повторив Генрі, а я полегшено закивала.

Звучить досить непогано. Бувають і гірші імена для вигаданих колишніх. Як-от Сер Багатогавко.

На моє здивування Генрі тут же змінив тему, хоча всередині я вже спокійно готувалася до допиту. Точніше він не змінив тему, а почав знову мене цілувати. Ніби хотів мені довести, що він у цьому вправніший, ніж Расмус. Що точно не знадобилося б, навіть якби Расмус був реальною людиною, — ніякий Расмус світу не вмів цілуватися краще, ніж Генрі, тут я могла закластися.

Це було два дні тому, з того часу ми не згадували мого вигаданого колишнього хлопця. Мій комплекс неповноцінності насолоджувався тим малесеньким моментом тріумфу, проте якщо зважати на довготривалу перспективу, то брехня про Расмуса була не дуже корисною терапією. Тому в обід цього вівторка мені доводилося боротися зі скрученим у вузлик шлунком, навіть без пудингу з тапіоки, навіть попри те, що Генрі мені усміхався.

Грейсон тим часом проковтнув мою порцію і тепер голодно роззирався по їдальні, ніби чекав на добру фею, яка прилине до нашого столу, аби подати наступну піалу з пудингом.

Замість доброї феї повз нас пролетіла Емілі, кинувши на Грейсона погляд, на який їй точно би знадобився дозвіл на зброю. При цьому вона ледь не збила із ніг бідолашного пана

Ванхагена, що, правда, зумів врятуватися одним сміливим стрибком у бік вчительського столу, тоді як Емілі продовжила свій рух до роздачі їжі, де вже стояла і чекала на неї сестра Грейсона — Флоренс.

Емілі вже кілька тижнів була колишньою дівчиною Грейсона, і вона ледве витримувала цю приставку «колишня». Я захоплювалася тим стоїчним спокоєм, яким Грейсон її зустрічав. Навіть тепер він просто шкірився.

— А я думав, що отримав свою дозу зневажливих поглядів ще на уроці англійської.

— Здається, вона підвищила дозу. — Генрі нахилився, щоби краще бачити Флоренс і Емілі. — Я, звісно, професійно не читаю по губах, проте я майже цілковито впевнений, що вона саме розказує твоїй сестрі, що тобі сьогодні снилося. Чекай... кролики? Серйозно?

Оскільки підколювати Грейсона завжди було неабиякою розвагою і до того ж це відволікало мене від власних проблем, я тут же приєдналася.

— Оу, сон про пухнастеньких кроликів? Що Емілі таке про тебе розказує?

Грейсон поклав ложечку в піалу і глянув на нас, поблажливо усміхаючись.

— Ну скільки вам ще пояснювати, що ви помиляєтеся? Емілі не знає про коридор. Окрім того, вона б ніколи не підглядала за людьми у їхніх снах. Для цього вона надто розсудлива реалістка.

«Зовсім без фантазії» сюди пасувало б значно краще, та я не встигла це вставити, бо Грейсон продовжив:

— Я не розумію, навіщо ви знову і знову починаєте. Тижнями вже нічого не трапляється. Це припинилося раз і назавжди.

Зазвичай, коли він це говорив, тобто досить часто, мабуть, щоби переконати себе самого, — якась частина мене (та довірлива, що жадала гармонії) надзвичайно хотіла, аби це вияви-

лося правдою. І так воно і було: в коридорі вже тижнями панували мир і спокій.

— Артур засвоїв урок. Він залишить нас у спокої, — наголосив Ґрейсон, і довірливі та спраглі гармонії голоси всередині мене тут же почали йому вторувати: «Саме так! Не треба завжди думати про гірше! І до того ж люди змінюються. В кожному є добро. Навіть в Артурі».

— Звісно, Ґрейсоне. — Генрі насмішкувато зморщив чоло. — І він точно давно вже тобі пробачив, що ти до нього увірвався і побив його сонного, добряк.

Артур сидів недалеко від нас, прямо за вчительським столом, за яким містер Ванхаген жваво розмовляв із директоркою Кук, тоді як невиспана місіс Лоуренс, видавалося, будь-якої миті опиниться головою в тарілці із супом. Артур саме сміявся з того, що сказав Ґабріель, демонструючи при цьому свої ідеальні зуби. Від побоїв, що залишив йому Ґрейсон, не було і сліду, його обличчя знову стало схожим на янгольське. Він здавався цілком розслабленим і самовпевненим.

Я тут же пошкодувала, що туди глянула. Його вигляд мене розсердив. І той факт, що інші навіть не уявляють, із ким сидять за одним столом.

— Можливо, він на мене ще злиться, — визнав Ґрейсон. — Але Артур достатньо розумний, аби зрозуміти, коли потрібно відступити. — Він енергійно склав на купу свої тарілки і піали. — Ніхто про це навіть не згадає, якщо ви нарешті припините проходити крізь двері, яких взагалі не мало існувати.

Його явно розсердили сумніви на наших обличчях, бо він відвів погляд, та все ж, вперто піднявши підборіддя, додав:

— Все просто супер.

Спраглі гармонії, довірливі голоси всередині мене нарешті замовкли.

— Ну так, все просто чудово. — Я блимнула на Ґрейсона. — Якщо не брати до уваги кілька дрібниць, як-от те, що

Артур пообіцяв мститися вічно після невдалої спроби вбити мою молодшу сестру. Чи те, що кровожерлива Анабель загнала свого психіатра у похмурий тривалий сон і знову розгулює собі на волі. Або те, що твоя надзвичайно розумна і, без усякого сумніву, морально вища колишня дівчина ночами прослизає у твої сни. Але, як я і казала, це лише дрібниці. Все просто супер.

— Та це зовсім неправда. — Незважаючи на те, що я, перераховуючи, згадала тільки децицію наших проблем, Грейсон обрав звідти чомусь відносно невинні слова «колишня дівчина». — Навіть якщо ви і зустрічали Емілі у коридорі, це було лише один-єдиний раз. — Він кинув брудну ложку на тацю до решти посуду. — І я мовчу вже про те, що мої сни її точно не цікавлять. До того ж, мої нові заходи безпеки вона не здолає. Ви, до речі, теж, — додав він похмурим голосом.

Я хотіла сказати: «Ого-о-о, то тепер Страшний Фредді змушуватиме вимовити «пудинг із тапіоки» задом наперед?», проте я встигла договорити лише до «Фредді», коли місіс Лоуренс підскочила і видерлася на вчительський стіл. І ми мали тут же зрозуміти, що були наче ті люди, що влаштували затишний пікнік на краю вулкана. Вони знають, що вулкан будь-якої миті може вивергнутися, однак розбалакують, та ще й сваряться про те, як це небезпечно. Та тільки тоді, коли земля під ними починає тремтіти і вгору вистрілює лава, вони усвідомлюють, що все це справді серйозно. І що вони прогавили момент, коли ще могли врятуватися.

Місіс Лоуренс перекинула до того ж багато склянок, чим умить привернула до себе увагу всіх присутніх. Кілька вчителів теж підскочили, бо їм на одяг капали сік або вода, директорка Кук холоднокровно забрала вазу з нарцисами подалі, а учні докола нас почали перешіптуватися.

Місіс Лоуренс було за сорок, і її худе виразне обличчя, темне волосся і довга ніжна шия завжди нагадували мені ту французь-

ку акторку із надзвичайно довгим чубчиком — Софі Якоьстам. Вона любила носити світлі блузки, костюми від Шанель і туплі з підборами, на яких вона могла розвивати просто неймовірну швидкість. Попри те що її волосся було недбало підібране вгору, виглядало воно вельми елегантно, а її погляд ставав дуже строгим, коли хтось не виконував домашнє завдання. В цілому вона відповідала кожному стереотипу, який тільки стосувався вчительок французької, і в нас завжди складалося враження, що директорка Кук її не наймала, а витягла просто із фільму.

Та тепер образ сильно постраждав. Вона стояла на вчительському столі серед брудних піал і перекинутих склянок, розкинувши руки драматичним жестом, і зовсім не зважала на метушню довкола себе.

Спершу я подумала, що вона, можливо, хоче виголосити промову в стилі «Клуб мертвого поета» і процитувати вірш Вітмена, що було би дуже дивно, зважаючи на її фах. Проте я глибоко помилялася.

— Як ви напевне знаєте, бо про це можна прочитати в блозі тієї анонімної розпусниці, останні два шкільні роки ми крутили із Гілесом Ванхагеном інтрижку, — сказала вона своїм дзвінким голосом, від якого тремтіли зазвичай не лише п'ятикласники. Містер Ванхаген, який саме намагався промокнути серветкою вміст перекинутих склянок, завмер, і його обличчя почало бліднути.

В ідальні було тихо, хоч у вухо бгай.

— Інтрижка, — повторила місіс Лоуренс, зневажливо опустивши кутики рота. — Я не потерплю цього слова. Воно перетворює все те, що здавалося мені таким чистим, таким чудовим і таким солодким, на якесь убоге, нікчемне і мерзенне. Я була такою закоханою, такою щасливою і впевненою, що ми створені одне для одного.

Хочу відзначити, що після цього всього в кімнаті, переповненій підлітками, не дуже відомими своєю чуйністю, ніхто не хіхікав, не сміявся і навіть не потягнувся по телефон, щоби

увіковічнити цей пам'ятний момент. Я бачила лише шоковані і здивовані обличчя. І ніхто не рухався. У цьому високоповажному закладі, Академії Фрогнел для хлопців та дівчат, гарантовано ще ніколи не бачили вчителя на столі. Якщо тут таке провертали, то хіба дуже цивілізовано, за зачиненими дверима.

— Я повірила йому, коли він клявся, що покинув свою дружину, — продовжувала місіс Лоуренс, вказуючи тремтячим пальцем на містера Ванхагена, котрий явно розмірковував, що було б розумніше: шукати прихистку під столом чи дременути у бік виходу. — Я мала здогадатися, — місіс Лоуренс крутнулася на підборах, тим самим збивши ще одну склянку. — Чоловікам ніколи не можна вірити, чуєте, дівчатка? Вони здатні хіба на те, аби вкрасти ваше серце, а тоді його розтоптати! — Вона глянула на присутніх. — Довести вам? — вигукнула вона. — Показати вам, що він зробив із моїм серцем?

Безсумнівно, це було риторичне питання, на яке вона не чекала відповіді. Хоча, можливо, рішуче «ні» або влучний предмет у її голову міг би відвернути катастрофу, яка саме розгорталася. Та для цього всі були надто приголомшені.

Повільно, дуже повільно місіс Лоуренс розстебнула свій піджак від Шанель, давши йому зісковзнути з плечей і впасти на салат містера Даніельса. Тоді почала розстібати один за одним гудзики блузки.

— Дивіться сюди, — кричала вона при цьому. — Я покажу місце, звідки він вирвав моє серце.

Я помітила, як затамувала подих. Усі затамували подих. Ще два гудзики — і ми би побачили, якого кольору бюстгальтер у місіс Лоуренс. Директорка Кук була єдиною, хто знайшов у собі сили поворухнутися. Вона обережно поставила вазу з квітами на підлогу і розпростерла свої руки.

— Крістабель, моя люба! Прошу, спускайтеся з того столу. Місіс Лоуренс роздратовано глянула на директорку.

— Моє серце, — пробурмотіла вона. — Але ж я мушу його вам показати.

— Так, знаю! — сказала директорка Кук ледь тремтячим голосом. — Ходімо! Підемо у мій кабінет.

— Де?.. — місіс Лоуренс повільно опустила свою руку й оглянула себе. Підбор її лівої туфельки запаркувався в тарілці з супом містера Ванхагена, і коли вона його витягла, то з нього капав гороховий суп. — Що трапилося? Як я тут?.. Чому?.. — На її обличчі вимальовувався невідомий жах, і вона легко захиталася. Як хтось, хто прокидається із глибокого сну геть наляканий і не знає, де він знаходиться.

— Все добре, Крістabelle, — запевнила її директорка Кук. — Ви тільки мусите спуститися з цього столу. Ендрю, подайте їй, будь ласка, руку.

— Чому?.. Хто?.. — місіс Лоуренс панічно розглядалася навсібіч, її погляд блукав понад нашими головами.

Це нагадувало Мію після того, як та ходила уві сні, подумалося раптом мені. Усвідомлення цього розійшлося холодом у животі. Місіс Лоуренс не остаточно звихнулася, цей виступ був прийомом. Призначеним особисто для нас. Хтось використав місіс Лоуренс як маріонетку, аби щось нам довести. А власне, те, що він набагато кращий за нас. І більше ніж на один крок попереду.

— Все це мені сниться, так? — вигукнула місіс Лоуренс. — Це мусить бути сон.

— На жаль, ні, — прошепотіла дівчина позаду мене, і я була впевнена в тому, що всі присутні тут, як і я, співчували цій жінці, котра затиналася і хиталася.

Всі. Окрім одного.

Поки містер Даніельс і все ще блідий як смерть містер Ванхаген допомагали місіс Лоуренс злізти зі столу, а місіс Кук, поклавши руку їй на плече, виводила її з їдальні, я повільно повернула голову і глянула на Артура. Здавалося, він цього

і чекав, бо тепер спіймав мій погляд своїми блакитними очима і тримав довше, ніж зазвичай. Настільки довше, що на нього подивилися ще й Грейсон і Генрі. Вони, безсумнівно, дійшли того ж висновку, що і я.

Артур усміхався. Його усмішка не була переможною, скоріше на якийсь огидний манір дуже задоволеною.

Коли учні навколо почали виходити із заціпеніння і потоками заструменіли із їдальні, Артур зробив у наш бік невеликий реверанс.

— Народ, і це був лише початок, — прошепотів він, коли проштовхувався повз нас у натовпі. — Спробуйте повторити, якщо зможете.

